

„שיפסקו“ ועם איש-ביטחון ישראלי, הוא עוד יחזור למסוס ויסתלק מכאן. ומישהו שהצליח לתפוס לרגע את פני סאדאת, שנטף זיעה כבר כמה דקות אחרי שדרכו רגליו על אדמת ישראל, ניסה לנחש את הרהורי ליבו: „הוא בטח מתפלא אם אלה אותם הישראלים שניצחו (תו בכמה מילחמות...“

שרי הממשלה, ראשי ועדות הכנסת והי נכבדים האחרים, שניצבו בשורה ארוכה לאורך השטיח האדום, ניראו נכלמים מול המחזה שהתרחש לפנייהם. אלא שהם לא הצטיינו במישמעת מכובדת יותר, כמה דקות לפני נחיתת מטוסו של סאדאת, יצאו כל הנכבדים שנבחרו כדי ללחוץ את ידי סאדאת מבינין המסוף והוצבו עליפי הסדר שקבע ראש-ההסכם, רחבעם עמיר. אלא שהמקום לאורך השטיח האדום היה צר מהכיל את כל אלה שהוזמנו. ברנע האחרון הצליחו כמה מקופחים לצרף את שמם לרשימת המוזמנים, תוך הפעלת לחצים וקשרים אישיים. אחרים הביאו עימם למעמד ההיסטורי גם את בני-מישפחתם. היה צורך להאריך את שורת מקבלי הפנים ולהוסיף עוד כמה מטרים של שטיח אדום.

אבל המקום בחזית בית-הנתיבות לא הספיק לכך. השורה הישרה הפכה ל„ר“, שהודנבה אל מאחרי מישמר-הכבוד של צה"ל. איש לא רצה לעמוד בפניה, אולי מחשש שסאדאת יתעייף מלחיצות הידיים ולא יגיע אליו, וכך ניתן היה לעומדים מאחור לצפות במחזה מגוחך שבו נדחפו ח"כים מכובדים ואיש-ביטחון אחרים, כשי הם מנסים לכבוש לעצמם פיסת קרקע לעמידה ומגינים עליה בחירוף-נפש.

ח"כ הליכוד גאולה כהן, למשל, שהת-פארה למחרת כי לא מחאה כף לסאדאת בכנסת בתום נאומו, כהפגנת-מחאה, לא היתה מוכנה לוותר על הכבוד ללחוץ את ידו כאשר נחת בלוד, כיוון שלא נמצא לה מקום והיא נדחקה לאחור מאחרי ה-ח"כים דוד גלס, אהרון ידלין ויגאל כהן, ניסתה להידחק ביניהם תוך דחיפות מרפ-קים. אלא שהקולגים שלה לא גילו גיבול-מניות, סירבו להניח לה להידחק ביניהם. כאן החלה שרשרת של דחיפות הדדיות שהגיעה עד לרב הראשי האשכנזי שלמה גורן, שהחזיר דחיפה לדוחטיו.

מה שאמורה היתה להיות שורת נכבדים הפכה סנדביץ' אנושי רב-שכבות וגועש. באמצע ניצבה שורת הנכבדים. מצידה האחד היא כוסתה בשכבה של אנשי-ביטחון מצרים, שאנשי-ביטחון ישראליים הגנו עליהם. מאחורי אלה הצטופפו שורות עבות של צלמים שניסו להתפרץ פנימה כדי להנציח את החיצות-הידיים ההיסטורי-ריות. אל אלה הצטרפו שוטרים, עיתונאים ומלווים. כל מי שהיה בשטח ניסה להידחק אל סאדאת כדי לחוש את ההיסטוריה מקרוב ולגעת בה, במידת האפשר.

אילולא מכוניות-השרד שדהרו על גבי השטיח האדום כדי לחלץ את סאדאת ומלווייו מידי מחבקים, ואילולא אנשי-הביטחון המצרים הישראליים, שנאלצו לשלב ידיים כדי ליצור חומה חיה שתסוכך על הנשיא, היתה בוודאי נמצאת לאיש — שבא לדבר על שלום — עליה טובה להכרזת מלחמה חדשה.

לכבודו, כשמשמאלו הנשיא אפרים קציר ומימינו ראש-הממשלה מנחם בגין. למטה מימין: סאדאת מחייך אל משה דיין. משמאל: סאדאת מעווה פניו מול שרון באומרו: „תיכננתי לתפוס אותך!“

צחוק, צחוק, אבל... אנוואר אל-סאדאת, שניות ספורות אחרי שירד מנוטוסו בלוד, צועד עליגבי השטיח האדום שנפרש

